

דרום השרון מנציחה את הנופלים במלחמת "חרבות ברזל" ותומכת במשפחות החטופים

מאת: עדנה פיינר, ירקונה

"כי האדם עץ השדה, כמו האדם גם העץ צומח". מילותיו של המשורר נתן זך מהדהדות באזנו עם נטיעת "חורשת אלונים" בסמוך לחווה החקלאית שליד המועצה. החורשה נטעה לזכרם של 11 הנרצחים והנופלים מדרום השרון במלחמת ה-7 באוקטובר. החורשה תשמש כמקום מפגש לפעילויות נוער ותרבות ולכלל התושבים. ראש המועצה אושרת גני גונן אמרה בטקס "החורשה הזו תהיה מקום של צמיחה ושל חיים, כפי שהנופלים בחרו לחיות. אנחנו נשתדל להיות ראויים להם."

המשך בעמוד 2

ביחד עם כלל תושבי המועצה, מייחלים אנו לשובם הביתה בשלום ובהקדם של החטופים **לירי אלבג** בת מושב ירחיב, **ותמיר נמרודי** בן הישוב נירית. בישובים חגגו להם את יום ההולדת ה-19 באירועים סימליים ובגעגוע. בשילוב ידיים והשקעה משותפת של גורמי הנוער, החינוך, משאבי אנוש, בתי הספר ועוד, מתקיים קשר רציף וחם עם משפחות החטופים. האמנית **עינת מגל שמואלי** משדה ורבורג יזמה הצבת פסלי בתים מברזל על מדשאת בנין המועצה, שפוסלו על ידי האמן **בן גולדברג**.

המועצה האזורית דרום השרון

חברות וחברים יקרים!

חג הפסח, חג החרות, חג האביב של התחדשות וצמיחה, נושא השנה משמעות מיוחדת.

משמעות של אחדות בעת צרה, של התגייסות לעזרה הדדית, של תמיכה במי שאיבדו את היקר מכל, ושל תפילה לחזרת כל החטופות והחטופים הביתה במהרה.

בתקופה קשה זו, נחשפנו להתגייסותן של קהילות, "דרום השרון", אשר נרתמו להתנדב, לסייע, ליזום, לתת כתף ולפעול עבור החיילים והחיילות, משפחות המגויסים, המשפחות המפונות וכל הזקוקים לסיוע.

אתם, קהילת הוותיקים והוותיקות, הייתם חלק משמעותי בכך.

מגיעה לכם תודה גדולה על כך שאתם מוסיפים לחזק את חוסנה של הקהילה שלנו ולהוות חלק משמעותי ממנה, בכל עת ובמיוחד בתקופות קשות.

מי ייתן, והאביב יביא עמו בשורות טובות והלוואי ועד שתקראו שורות אלו יחזרו הביתה כל החטופים והחטופות כולם ושנדע ימים שקטים ובטוחים, ימי גשוג בריאות ונחת.

אז פסח שמח

שלכם אושרת.

חברים יקרים,

האביב מצוין את עונת השנה שבה מבשילה התבואה, עת הטבע מתרענן בכוחות חדשים. כשם שהטבע מתחדש, כך אירעה התחדשותו ההיסטורית-לאומית של עם ישראל באביב.

ניסן הוא החודש הראשון למניין חודשי השנה ומכיל בתוכו את חג הפסח, שהוא החג הראשון מבין שלושת הרגלים, המסמן את זמן גאולת עם ישראל משעבוד מצרים.

יציאת מצרים סימנה מאורע מכונן בתרבות ובתולדות עם ישראל, עת יצא העם מעבדות לחירות, מייסורים לשמחה ומחושך לאור גדול. ככזה, חיוק לאורך כול הדורות את התקווה הלאומית לגאולה אמיתית העתידה להגיע, בה עם ישראל ישוב מתפוצותיו לארץ ישראל ויקיים בה חיי חופש וחירות.

האביב עומד לו בפתח, וכולי תקווה שעם כל הסמליות שלו, יביא עלינו חירות ותקווה, ואת רוחות המלחמה יחליפו רוחות אביביות חמימות ונעימות, רוחות של שלווה, אחווה ורעות בין כולנו.

מתפללת לשחרורם וחזרתם של כלל החטופות והחטופים לחיק משפחתם בחג החירות הזה, ובכלל זה, לירי אלבג ממושב ירחיב, ותמיר נמרודי מהיישוב נירית, שכולנו מחבקים את משפחותיהם ומייחלים לשובם במהרה.

ולכלל כוחות הביטחון הנמצאים בעת הזו בפעילויות על הגנת המולדת, בכל קצוות הארץ, שולחת את תפילתי לחזרתם אלינו בשלום!

שיהיה חג משפחתי ומקרב, ושכל תפילותינו יתגשמו בחג האביב הזה!

בברכה,

מירית כץ - מנכ"לית עמותת תפוח

יופעל מערך היסעים ללא עלות בין התחנות הרלוונטיות ויתוגברו קווי האוטובוסים. מומלץ להתעדכן לפני כל נסיעה! באתר הרכבת, ביישומון או בטלפון: *5770.

חגגו את יום האישה

יום האישה הבינלאומי נערך במשך כל חודש מרץ כאשר האירוע המרכזי נערך עם הרצאתה של עו"ד ומיס עולם לשעבר **לינור אברגיל** וכן נערך בוקר נשי ספורטיבי במתן.

במערכת העיתון חגגו יום הולדת 90 לחברת המערכת לאה טל. ראש המועצה אושרית גוני גונן כיבדה בנוכחותה.

צילמה: יונה פלג

המשך מעמוד 1

הטקס נערך במעמד משפחות הנופלים וראש המועצה העלתה על נס את פעילותם למען הקהילה ובחירתם בחיים.

חורשת האלונים

ציירי המועצה מגיבים על אירועי המלחמה, בתערוכת ציורים המופיעה על כתלי הלובי במבנה המועצה. עשיה ואזכורים אלו, שהינם חלק מן היוזמות, בוצעו תוך מחויבות של המועצה כקהילה תומכת ומכילה, המנציחה את בניה ובנותיה שנפלו במערכה הקשה, ובאה לחזק את משפחות הנופלים והחטופים. כל משאלתנו עתה היא לשובם בריאים ושלמים בהקדם הביתה.

חדשות וותיקי דרום השרון

אספה: יעל רטנר, ירקונה
| yaratner@gmail.com

לטובת האזרחים הוותיקים

הביטוח הלאומי מפעיל מרכז תמיכה ומידע ארצי לאזרחים הוותיקים ובני משפחתם, ללא תשלום בטלפון: *9696 או 02-6709857 וגם ב-nioi.gov.il@9696. המענה האנושי ניתן בימים א-ה בין השעות 09:00-13:30. לאחר שעות הפעילות ניתן להשאיר הודעה במענה הקולי ויחזרו אליכם. במוקד ניתן לקבל מידע בנושאים הבאים: מיצוי זכויות בביטוח הלאומי, מידע על זכויות ושירותים בקהילה, ייעוץ בנושאים רלוונטיים לאדם המבוגר, תמיכה ואוזן קשבת. כמו כן עזרה במילוי טפסים והגשת טופס תביעה לקצבת סיעוד. היחידה לאזרחים ותיקים במשרד הרווחה גייסה עובדות ועובדים סוציאליים, מומחים לזקנה, אשר יענו לאזרחים הוותיקים במוקד 118 ויעניקו סיוע רגשי וסיוע לאנשים עם צרכים מיוחדים. כמו כן מפנה המשרד לאזרחים וותיקים לבתי מלון ולבתי הדיור המוגן.

ועדת תכנון וקרקעות של תנועת המושבים

ישיבת הוועדה התקיימה לאחרונה בהשתתפות כ-40 נציגים ובעלי תפקידים ממושבים מכל רחבי הארץ. את הועדה ארגנה מנהלת אגף הקרקעות והאגודות השיתופיות בתנועת המושבים - עו"ד מיכל בוסל. בישיבה עדכנו על החידושים בתחום הקרקעות, סקירה על פעילות האגף לאיגוד שיתופי, גידור סולרי ומערכת להבטחת המושב, שינוי תקנון האגודה והארכת חוזה המשבצת מול רמ"י.

בקשה לסיוע תקציבי חירום לקו התפר

השר וחבר קבינט המלחמה - **בני גנץ** ביקר במועצה האזורית דרום השרון וסייר לאורך גדר הביטחון של הישוב מתן יחד עם ראש המועצה וחברי הנהגות יישובי גוש חורשים. השר ביקר גם בחמ"ל הישוב מתן ושמע סקירה על התעצמות וחיוק הכשירות של כיתות הכוננות במועצה, והתבקש לסייע למועצה לקבל תקציבי חירום שהובטחו לרשויות קו התפר ואת הצורך להאריך את שירות המילואים של "בני המקום" וההגנה המרחבית הפרוסים בקו התפר. ימים ספורים לפני כן סייר ביישובי קו התפר שבמועצה חה"כ **אלון שוסטר** גם הוא במטרה לסייע בהעברת תקציבי חירום ליישובי קו התפר.

אין רכבת

עבודות תשתית ברכבת ישראל גרמו לסגירת מספר תחנות באזורינו (כפר סבא נורדאו, ראש העין, פתח תקווה, בני ברק, הוד השרון סוקולוב ורעננה) עד ה-08.05.24.

על בדידות, לבדיות וסולנות ומה שביניהן

מאת: חיה פלג, כפר מעש

- בעזרת קשר אינטימי שבו את/ה יכול/ה להביע את עצמך ולהרגיש שהזולת "רואה אותי כמו שאני ומקבל אותי כך".
- בפעילות משמעותית למען הזולת, במעורבות חברתית.
- בפעילות שמעוררת בך הנאה, מסקרנות אותך ושמשמעותית עבורך.

למה ולמי חשובה ההבחנה הזו בין בדידות, לבדיות וסולנות?
בתרבות המודרנית, המשתנה במהירות, הבריאות הנפשית והפיזית דורשת מאתנו לנוע בגמישות בין המצבים השונים שהחיים מזמנים לנו. בדידות, לבדיות וסולנות, הן עמדות רגשיות שונות ועלינו ללמוד לזהותן ולבחון איך הן באות לידי ביטוי בחיינו. כאשר החיים ישנו את מקצבם, נדע שאנו יכולים להרשות לעצמנו "ליפול" לעיתים לכאב של הבדידות, ולעצב של הלבדיות, כי נוכל גם לקום מהם ואולי אף לעבור אל זמן איכות של הסולנות...

כדי לרכוש גמישות זו, עלינו לשאול את עצמנו כמה שיותר שאלות כגון:

- מה חסר לי בחיים? האם זה חוסר בקשרים חברתיים, אינטימיים, או קהילתיים?
- כיצד החוסר הזה בא לידי ביטוי בחיי (עצב, כעס, תסכול, קניות רגשיות, או אכילה רגשית)?
- מה מדליק אותי ומעניין אותי?
- כיצד הגוף שלי מגיב להלכי הרוח השונים?
- מה יכול לסייע לי לעבור מבדידות ללבדיות ומשם לסולנות מהנה?

לשאלות האלו אין 'תשובות נכונות' או 'לא נכונות', חשוב שנתרגל את עצמנו בשאלות שאלות בדיוק כפי שאנו מתרגלים את עצמנו בגמישות של השרירים בגוף. הגמישות תעניק לנו יכולת בחירה רחבה יותר לגבי איזו עמדה רגשית ברצוננו לאמץ בכל סיטואציה, ויכולת לנוע בין העמדות השונות ביתר גמישות.

ההיחשפות לשלושת המצבים השונים האירה את עיניי והזכירה לי כי כאשר אבי ז"ל, פרש לגמלאות, חששתי שישקע בבדידות ולכן חזרתי והצעתי לו רעיונות כיצד להעסיק את עצמו. באחד הימים הוא שאל אותי: "תגידי לי חייה'לה, האם עשיתי לך משהו רע, למה את ממשיכה לנדנד לי? אחרי כל מה שעברתי בחיי, טוב לי לחיות כך את חי'!"

כבר מספר שנים אנו שומעים מעל כל במה כי "הבדידות היא המגפה של המאה ה-21" והינה גורם המעלה את הסיכון למחלות פיזיות קשות ולתופעות כגון דיכאון וחרדה המשפיעים על איכות החיים שלנו ועל תוחלת החיים.

בשנים האחרונות חדרה לשיח הבחנה מעניינת בין בדידות שמסוכנת לנו לבין לבדיות וסולנות.

להבהרת המושגים השתתפתי בהרצאתה של **עינת פורת עמוס וניהלתי איתה ראיון. עינת פורת עמוס היא** עובדת סוציאלית, גרונטולוגית ומחברת הספר "מתנות התבונה", על הגיל השלישי ומתנותיו ומנהלת את המכון לתבונה, להתפתחות בתקופת חיים מאוחרת.

מהי בדידות ומה בינה לבין לבדיות וסולנות?

בדידות הינה חלק ממגוון התחושות הבריאות שגם צעירים חווים, כמו כעס, עצב וקנאה. אדם יכול לחוש בדידות גם כשהוא נמצא נמצא בחברה ולא לחוש בדידות כלל גם כשהוא נמצא לבד. תחושת הבדידות מתעוררת כאשר אדם חש שאין לו מספיק חברים קרובים או שיש לו חוסר ביחסים אינטימיים, וכאשר יש פער בין המציאות לבין הציפיות שלו ומתעוררת בו תחושת סכנה מעצם היותו לבד, כי אין לו אל מי לפנות. הבדידות גורמת לתחושת נחיתות, לדיכאון, ולבעיות בריאות.

לעומת הבדידות המסוכנת, ה**לבדיות** היא מצב בו האדם נמצא אומנם לבד באופן פיזי אך לא מתעוררת בו תחושות של בדידות. ייתכן כי השהייה לבד מעוררת בו אי-נעימות או עצב, אך הוא יודע שיש לו חברים ובני משפחה שיוכל לפנות אליהם כאשר ירצה ויש לו על מי לסמוך.

לעומת הבדידות וה**לבדיות הסולנות** היא מצב בו האדם מרוכז בעצמו ונהנה מפעילות מהנה ומשמעותית עבורו. הוא מקדיש זמן איכות לתחביב, ליצירה, לצפייה בטלוויזיה, לטיול או לקריאת ספר טוב. התחושה שלו היא "אף על פי שאני רק עם עצמי, טוב לי ואיני מרגיש כרגע צורך באנשים נוספים לידי". זו לא התנכרות או התנשאות אלא תחושה של שלמות עצמית.

כיצד ניתן לצאת מהבדידות?

יום הזיכרון 2024

מאת: מלי ברוש, גן חיים

גם **אורי עצמון** ממושב כפר סירקין, שלחם במלחמות הקודמות חושב, שיש צורך להדגיש את עוז רוחם וגבורתם של החיילים והאזרחים במלחמת אוקטובר האחרונה. כל שנה הטלוויזיה הישראלית מקרינה את פרטי הלוחמים שנפלו גם לפני מלחמות העצמאות ואי אפשר להמעיט בגבורתם והקרבתם למען המדינה. רק במלחמת יום כיפור נהרגו 2297 חיילים ומעט מאוד אזרחים! איך זה יהיה השנה? עד לכתובת שורות אלה נהרגו כ-500 חיילים וכ-1200 אזרחים. איך יצינו את מות האזרחים? כדי לשמור על כבוד החללים אסור שיהיו מחלוקות על אופן ציון היום הנורא.

אם הורים שכולים לא מעוניינים בנוכחות שרי ממשלה צריך לכבדם והתנועה הקיבוצית שרוצה לציין את האירוע כדרכה בנפרד ללא נציגות ממשלתית יש לאפשר להם. הם ששילמו את המחיר הנורא מכל, יכולים לקבוע את מהותו של היום הזה.

יורם דוקטורי יו"ר ועדת הנצחה, מ.א. דרום השרון אומר: "יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה, מלכד אותנו בברית אחים ובערבות הדדית, ומכנס אותנו כקהילה אחת תחת שותפות הגורל במאבק על עצמאותנו והתקומה הלאומית במולדת ההיסטורית. עבור בני המשפחות השכולות, יום הזיכרון הוא יום אישי, ונמשך לאורך השנה כולה. אין מרפא לכאב ולגעגוע שעם השנים לובשים צורה ועוצמות אחרות. יום הזיכרון השנה, הראשון לאחר שבעה באוקטובר ומלחמת חרבות ברזל, הוא כואב שבעתיים ונוגע בכל אדם שחי בארץ הזו ובן לעם הזה. בדרום השרון, קהילה חזקה ומחבקת, עוזרת, ולו במעט לנחם".

חלפה עברה שנה ושוב יום הזיכרון לחללי צה"ל ופעולות איבה מגיע. הפעם הזיכרון הוא חד וטרי – אנחנו במלחמה, יום יום "הותר לפרסום..." נשמע, ואנחנו יודעים שעוד חייל נפל.

זיכרוננו חי וקיים ושולט בחיינו יום יום שעה שעה... אך לוח השנה מחייב, רוצים לזכור וחובה לזכור את הנופלים בכל מערכות ישראל. ימי זיכרון כמספר ימי המדינה וגם קודם לה. כל הזמן זוכרים ולא חדלים וגם אם נרצה לא נוכל – אלו הם חיינו.

מלחמת "חרבות ברזל", שלא מניחה לנו לשקוע ולעכל זיכרונות קשים בני 5 חודשים בלבד, מעוררת בנו שאלות מציקות: איך לציין את יום הזיכרון הזה? האם צריך לתת דגש למלחמה הנוכחית?

מה חושבים הלוחמים במלחמות ישראל לדורותיהם? אמר לי **גל נעמן** ממושב ירקונה שלחם במלחמת יום כיפור, שלדעתו צריך לאפשר למלחמה הנוכחית לקבל מקום בולט ולהעמיד אותה בפני עצמה.

"כדאי שיהיו 2 דקות דומיה ולא אחת כמו תמיד לציין המלחמה עכשיו.

המלחמה האחרונה שעדיין לא תמה הולמת בלבבנו ללא הרף – אנחנו מדינת כל מכאוביה.

חללי צה"ל בכל המערכות כבודם נשמר ונזכר, אך במערכה הזו שיש מי שמדמה אותה למלחמת השחרור השנייה, העוצמה הצבאית והאזרחית הנדרשת כדי לשרוד כאן, ומעשי הגבורה של אזרחים וחיילים מעשים בלתי יאומנו, זה זיכרון שלא יימחה".

מען לא ידוע/ קרסמן טיילר

מאת: חיה פלג, כפר מעש

הסיפור הקטן הזה, בן 59 עמודים בלבד, התגלגל לידי במקרה, ריתק אותי וסיימתי את קריאתו במהלך ערב אחד. הספר נכתב בשנת 1938 ועורר סערה באירופה וכאשר נידפס מחדש בשנת 1992 התעוררה הסערה מחדש.

היצירה מציגה באמצעות מכתבים את סיפורם של שני חברים מגרמניה, **מרטין הגרמני ומקס היהודי**, שירדו מגרמניה לארה"ב בשנות השפל הכלכלי והקימו יחד עסק משגשג ליצירות אמנות. הידידות העמיקה במהלך השנים ונוצר קשר חם בין המשפחות. שניהם היו אנשים ליברליים עם תפיסות עולם ותחומי עניין משותפים. בשנת 1932 חזר מרטין הגרמני עם בני משפחתו למולדת והקים בברלין גלריה לאמנות. החברים המשיכו את השותפות בשתי הגלריות הפורחות. בזכות הכספים שהרוויחו מצליח מרטין מבחינה כלכלית וחברתית ואף מקבל תפקיד פוליטי בזמן עליית הנאצים.

הקשר בין החברים נמשך באמצעות ההתכתבות בין השנים: 12/11/1932 עד 3/3/1934 ונחשפים בפנינו הסיבות לעליית הנאצים ואת השפעתם השלילית על החברה ועל כל אזרח.

במכתבים הראשונים מביע מקס היהודי את דאגתו מהשמועות המופצות בעולם על מעשי הזוועה נגד היהודים ומרטין

המשך בעמוד 7

עוזי בארי דוגמא לתרומה

מאת: יונה פלג, ניר-אליהו

הגעתי לעבודה במפעל פלסטניר (תעשיית פלסטיק למגוון מוצרים), והחילתי מההתחלה, ואט אט עליתי בדרגה, עד לארגון השיווק במפעל ואחר-כך גם לניהולו."

בכניסה לביתם של עוזי ונטע בארי בניר אליהו, רואים את שפע הכלניות הפורחות בשלל צבעיהם וביניהם גם את הכלניות מקרמיקה מעשה ידיו של עוזי.

רגע גדול של סיפוק?

"עם סיום עבודתי במפעל הוזמנו נטע ואני, לבית הקיבוצים בתל אביב. על כוס קפה השתכנענו לנסוע עם שלושת ילדינו, כשהבת הקטנה רק בת שנתיים וחצי, לארגן את קן התנועה בבריכל שבבלגיה. נטע הייתה שליחת עליה ואני שליח מטעם השומר הצעיר. בקיץ הינו מוציאים את החניכים למחנה, לצרפת או להולנד. במשך שהותנו בבלגיה פתחנו קן בעיר מאסטריוט. בזמן שהותנו בבלגיה פרצה בישראל האינתיפאדה השנייה. נטע ואני שכנענו את חברי הקהילה מבריכל לעלות לישראל ולהצביע ברגלים. השליחות של משפחתנו מאד הצליחה וראינו בה סיפוק רב."

לאן התגלגלת לאחר שחזרתם מהשליחות?

לאחר השליחות, הציעו לי לנהל את "עדן על המים" (אולם אירועים) בניר-אליהו. ניהלתי את עדן 16 שנים – ניהול עסקי, יחסי אנוש ומגע עם האנשים."

לעוזי יש קליניקה לעיסוי ריפוי ורפלקסולוגיה, הוא עובד בבתי אבות, וכיום מתמחה לעבודה עם אנשים מבוגרים. עוזי מספר: "הענקתי טיפולי עיסוי ורפלקסולוגיה לחברי כפר עזה ששוהים בשפיים, גם בפרוטיאה בכפר ישנם מטופלים מבין המפונים."

עם המכה שחטפנו ב-7.10 נזכרתי באמרה שאמר במלחמת יום כיפור, עוזי פלד: "את המנגינה הזאת אי אפשר להפסיק". חיפשתי לעשות משהו משמעותי, ויחד עם עוד 2 חברים, כשנטע אשתי כל הזמן לציד, התחלנו לאתר נגנים אשר כלי הנגינה שלהם נשרפו יחד עם בתייהם. אספנו תרומות וקנינו כלי נגינה חדשים וכשניתנו הכלים למוזיקאים הצעירים, ההתרגשות הייתה גדולה. מיזם כלי הנגינה **נקרא צ'לו 3/4**. זוג תורמים, תרם צ'לו לילדה בשם **נוף מעין** השלשה, שהוריה כמעט נרצחו באותו יום ארוור. בפגישה הראשונה בתחילת המיזם נטע ואני קנינו כלי נגינה ובפגישה עם חברי קיבוץ בארי וחברי כיסופים בים המלח, חילקנו להם את כלי הנגינה."

באחד מהעיתונים הגדולים הופיעה כתבה על המיזם ולאחר ראיון ברשת ב', נוצרה תהודה גדולה, השלישייה החלה לקבל תרומות, כספיות או כלי נגינה ישנים שאותם נתנו לשיפוץ. הכלים נמסרים לילדי העוטף בדרום, לילדי הצפון המפונים מבתייהם ולחיילים.

"נטע אשתי, מלווה אותי לכל אורך השנים ובכל המיזמים השונים בהם אני עוסק. גם הילדים שגדלו בינתיים והעניקו לנטע ולי 4 נכדים מתעניינים ועוזרים כמיטב יכולתם."

לעוזי היסטוריה אישית מעניינת והוא נאות לשטף אותנו בה. הוא מספר:

"לאחר השואה, הורי עלו ארצה מהונגריה **"עם חבריהם מגרעין השומר הצעיר אחד-במאי"** והקימו את קיבוץ יסעור שבגליל המערבי שם עברו חיי כילד. כמתבגר למדתי במוסד החינוכי של השומר הצעיר בנעמן יחד עם נערי הקיבוצים כפר מסריק ועין המפרץ.

שירתתי בשיטת 13 כקצין ולוחם ובזמן מלחמת יום כיפור הייתי בב"הד 1. אחת הפעולות בזמן המלחמה בה השתתפתי היה חילוץ הלוחמים ממעוז המזח."

עוזי וכלניות הקרמיקה שיצר

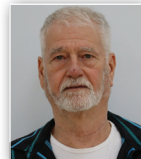
צילמה: יונה פלג

מה עשית אחרי השירות הצבאי?

"לאחר השחרור מצה"ל יצאתי לטיולים הגדולים בארצות הברית ובדרום אמריקה, וכשחזרתי ארצה התחלתי ללמוד במדרשת רופין, - הנדסאי -תעשייה וניהול, שם הכרתי את נטע ראובני, ולאחר הנישואין בנינו את ביתנו בניר-אליהו.

איך חגגנו עצמאות בעבר

מאת: אשר הרשקוביץ, צור יצחק

חלק מהאנשים בוחרים לנצל את היום כזמן לבילוי בטבע, טיולים בהרים או בחופי הים, טיולי אופניים ביערות, בפארקים ובאגמים. או בביקור באתרי המורשת העשירים של ישראל, המציינים את ההיסטוריה והתרבות של המדינה. נערכות תערוכות במפעלים תעשייתיים של המדינה ואירועים חברתיים רבים נוספים, המיועדים להציג את ההישגים והתרומה של הקהילה היהודית והמדינה כולה.

במהלך עשרים שנות המדינה הראשונות נערך מצעד של צה"ל אחת לשנה. המצעד נערך לראשונה בשנת 1948, בזמן מלחמת העצמאות. בין השנים 1949 ל-1968 נערך המצעד אחת לשנה ביום העצמאות. לאחר המצעד ה-20 חלה הפסקה למשך חמש שנים, ואז נערך מצעד צה"ל נוסף במלאת עשרים וחמש שנים למדינה. לאחר מצעד זה לא נערכו יותר מצעדים נוספים.

חווייה אישית שנחרטה בזיכרוני: בכיתה ז' או ח' הצטרפתי לתזמורת הנוער של טבריה (העיר בה נולדתי וגדלתי עד סיום השירות הצבאי). למדתי תיפוף. הייתי כל כך רזה וצנום שנראיתי לא כמו איש גדול עם תוף אלא תוף גדול עם איש. בכל אופן, החוויה הייתה, הנסיעה לתל אביב, העיר הגדולה. בשבילנו אנשי "הכפר" הייתה חוויה בפני עצמה. אם אוסיף את עצם השתתפותי במצעד הענק, לראות את כל הקהל מריע וצוהל, את כל כמות המשתתפים הגדולה, את הרקדנים הצבעוניים שצעדו/רקדו לפנינו, הרי נוצר לי אירוע מרגש בטירוף.

מי עוד זוכר את השנים בהם פטישי הפלסטיק היכו על ראשי האנשים?

עד היום מתקיים מטס חיל האוויר בשמי הארץ וחלק מבסיסי צה"ל נפתחים בפני הקהל הרחב.

בכל רחבי הארץ, מתקיימים הפיקניקים המסורתיים או בלשון העם "חג המנגל", בהם משפחות נפגשות לחוות יחד ארוחה "על האש", ולחלוק את השמחה.

מי ייתן ונתחיל מחדש להיות עם אחד, מאוחד, נחוש לשקם את ארצנו הקטנטונת האהובה. נהיה קשובים זה לזה וביחד, כל אזרחי המדינה, ללא יוצא מהכלל, יתרמו למאמץ ונחזיר את השגשוג לרחובותינו.

יום עצמאות שמח.

ביום העצמאות בישראל, חובר העם היהודי כולו כדי לזכור ולחגוג את המאורע ההיסטורי הזה שהביא להקמת מדינת ישראל בשנת 1948. זהו יום מופלא שמדבר על נפש העם ועל התשוקה העזה שלו לשרוד ולקיים את עצמו בעצמו.

יום העצמאות אינו רק חג של חגיגות ושמחה, הוא גם יום אותו יש לזכור ולכבד. יום קודם מציינים בטקסים את יום הזיכרון, לזכרם של הנופלים במלחמות ישראל והנרצחים בפעולות האיבה.

להלן כמה נקודות אור השנה וקצת אופטימיות לעתיד. איך חגגנו מאז ועד היום? נזכיר נשכחות וננסה לחייך, למרות הכאב שחווינו כולנו השנה.

בכל השנים, ההכנות ליום העצמאות מתחילות זמן מה לפניו. ברחבי הארץ, בבתי הספר מכינים את התלמידים לחג, ומעלים סיפורים ושירים שקשורים לאופיו. החגיגות מתחילות כבר בערב הקודם ליום העצמאות, בטקס הדלקת המשואות. לאחריו נפתח יום העצמאות. המדינה חוגגת באופן רשמי עם מופעי רחוב בכל עיר וישוב בארץ, בהופעות חיות, כולל ליווי אומנים ולהקות מחול. כשהאטרקציה של כולם מבוגרים וילדים כאחד היא, מופעי זיקוקי דינור מרהיבים (לאחרונה, בשל רגישות והתחשבות בהלומי הקרב, משתדלים להציג זיקוקי דינור ללא רעש ופיצוצים).

בערב יום העצמאות, הרחובות מתמלאים בתחושת שמחה וגאווה. זהו יום שבו המדינה מציינת את עצמאותה ואת הקשר החזק שלה עם העם היהודי. חג של אחדות, חג של חופש, וחג של שמחה והתרגשות.

שדרת הקזוארינות

מאת: צביקה ביקל, כפר מלל

של אריאל שרון, בן המקום, בעמוד הראשי בעיתון "מעריב". אך שום בכי או נהי לא עזרו ולא שינו את רוע הגזירה. השדרה נעלמה כלא הייתה, הכביש הורחב ופני המקום שונו לבלי הכר.

כמה עשרות עצי קזוארינות נותרו למזכרת בגן הציבורי הקטן המשתרע ליד המועדון, בו מתכנסים בני המושב לפעילויות תרבות.

המודרניזציה וקצב החיים מכים בטבע, לפחות בסביבה הקרובה. התורמוסים שהיו בחצרנו והכלניות כמעט נעלמו מהנוף.

אתה מנסה לשמר ולשמור על הקיים ותוהה מדוע הם נעלמים מהנוף?

הולך ופוחת הדור, דור פריחות הטבע, ונשאלת השאלה למה ומדוע?

נראה שגם בשטחים הציבוריים הפנויים הפתוחים, נעלמים הפרחים היפים כלא היו, ואיש כך מסתבר, לא דואג לשמורם. עצוב... חבל...

שדרת קזוארינות מפוארת ויפה ניטעה משני צדי הכביש הראשי בכפר מל"ל עוד בשנת 1934 והפכה עם השנים לשם דבר ולסימן זיהוי ולמאפיין של הכפר.

"אה זה שם - היכן שהשדרה?"

הגעתי לכפר מל"ל עם הוריי ואחותי בשנת 1943, עת הייתה כבר השדרה גבוהה ומצילה, ונדמה היה לי אז שצמרותיה נוגעות בשמיים.

השדרה פיארה את המקום ונתנה לו צביון ייחודי. אך אליה וקוץ בה, היא תחמה כביש בעל שני מסלולים צרים וללא מסלולי הליכה. הכביש הפך להיות מסוכן ככל שגדלה התנועה עם השנים ולפיכך, לאחר שהיו גם כמה תאונות דרכים מסוכנות שגבו הרוגים ופצועים, הוחלט להרחיב את מסלולי הכביש ולסלול שבילי הליכה ראויים בצדדיו.

לאחר ויכוחים רבים, בהיותי כבר בוגר צבא, כרתו קבלנים את העצים המושקעים.

הדבר הביא לעצב גדול ולכותרות רבות בעיתונים, כולל כתבתו

המשך מעמוד 7 - מען לא ידוע

מרגיע אותו ומבטיח לו שאלה רק אירועים שוליים שנלווים למהפכות גדולות ושלעולם לא ינטוש את חברות האמת שבינם. אך ממכתב למכתב הולך מרטין ומזדהה עם האידאולוגיה הנאצית, לה התנגד בתחילה, מקצין את עמדותיו ומבקש להפסיק את ההתכתבות הרשמית עם מקס כי היא מסכנת אותו ואת משפחתו.

באחד המכתבים מתחנן מקס שמרטין ייתן לאחותו מחסה בביתו מרדיפת הנאצים ויציל את חייה אך כאשר האחות מגיעה לביתו מרטין מסרב להחביאה והיא נרצחת ע"י החיילים הנאצים בחצר ביתו של מרטין.

ביד אומן ומילים מעטות מצליחה הסופרת לצייר את הדמויות, את תהליך ההתנתקות בין החברים ואת המהפך האישי שעוברות הדמויות בהשפעה המסוכנת של האידאולוגיה הנאצית.

מרטין ממשיך להתחנן לפני מקס להפסיק את ההתכתבות כי היא מסכנת אותו, אך מקס לא נענה לו וממשיך לכתוב לו עד הסוף המפתיע!

המבקר הסיפורתי של ה"ניו יורק טיימס" כתב: "הסיפור המודרני הזה הוא כליל השלמות, זהו כתב האישום המרשים ביותר נגד הנאציזם שהופיע בספרות היפה".

יום הזיכרון לשואה ולתקומה

| מאת: נורית שטרנברג, שדה ורבורג |

סיפורו של חיים אדירי – קיבוץ אייל

באמצעות עליית הנוער לכפר גלעדי. הוא למד עברית והתקבל לאוניברסיטה בירושלים ולמד כימיה.

חיים התגייס לצה"ל והתקבל ליחידה, שלימים הפכה ל-8200. הוא השתתף בכל מלחמות ישראל, שירת בסדיר ובמילואים. "אני מרגיש שתרומתי לביטחון המדינה היתה משמעותית ביותר" הוא אומר בהרגשת סיפוק.

בשנת 1957 הכיר את תקוה ז"ל, מי שחיה לצידו 64 שנים ולהם שלושה ילדים, 8 נכדים ו-14 נינים. הם חיו בבאר-שבע 64 שנים טובות ופוריות שבהן עבד במקומות אתגריים; בחברת פוספטים בנגב במעבדת מחקר, בכור האטומי, וכשהקימו את בית הספר מקיף א' בבאר-שבע, ריכז את מגמת הלבורנטים הכימיים. כל עיסוקיו תרמו רבות לפיתוח הנגב בפרט והכלכלה בישראל.

בתחום החינוך חיים היה מעורב פעיל בהקמת בית ספר קהילתי ומודל זה פרץ את גבולות באר-שבע והתפשט ברחבי הארץ. הוא היה בין יוזמי "פרויקט בגרות חברתית" – התנדבות ממוסדת של תלמידי ז' – י"ב.

"אני מאמין שהדחף להתנדבות נלמד ומכה שורשים בלב הדור הצעיר לכל החיים, זה חלק חשוב בתפישתו של בן גוריון מהי חברת מופת". הוא היה שותף בקמת תכניות לחינוך סביבתי (אקולוגיה) ותרם להקמת טלוויזיה קהילתית והיה פעיל בה יזם פעילויות לוותיקים.

במשך 8 שנים ערך וראיין ב"שבת תרבות" בבאר-שבע. דלתות של שרים, חברי כנסת, ראשי עיר פתוחות בפניו.

מפעל היוזמות האדירי של חיים אדירי תרם רבות ליצירת חברה טובה יותר, נעימה, ערכית וצודקת.

ב"סוויטה" הקיבוצית שבה גר בשנתיים האחרונות. בסמוך לבנותיו, נורית ואורנה, תלויות תעודות רבות המעידות על הפעילות החברתית המגוונת והערכה הרבה בה זכה. התעודות הן מראשי העיר באר-שבע ומנשיא המדינה ועוד.

בשנת 2000 נבחר ליקיר העיר באר-שבע. עיניו נוצצות

המשך בעמוד 10

השואה שהתחוללה בשנות מלחמת העולם השנייה (1939-1945) תישאר בתודעתנו וזיכרוננו לעד. כ"ז בניסן הוכרז כיום הזיכרון לשואה ולגבורה על ידי כנסת ישראל בשנת 1951. ה-27 בינואר הוכרז על ידי האו"ם כיום הבינלאומי לזכר השואה (יום שחרור מחנה אושוויץ).

הוותיקים שבינינו זוכרים את שנות השתיקה של שורדי השואה, עקורים מארצותיהם שבורי נפש. הם עשו כל שביכולתם להשתלב בארץ החלומות שבשנותיה הראשונות נאבקה על קיומה ועצמאותה. למרות המשא הנפשי הכואב לקחו חלק חשוב בבניית הארץ ופיתוחה לצד שיקום אישי ומשפחתי. כמעט ולא נימצא אפיק לשיתוף בחוויות הנוראיות שעברו.

"משפט אייכמן" היה נקודת מפנה הן מבחינת הניצולים והן מבחינת היישוב הוותיק. החשיפה לעדויות של הניצולים נתנה לגיטימציה לדבר, ואנשי היישוב הוותיקים פתחו ליבם להקשיב...התקשורת, היוזמות הישוביות והפרטיות, נותנות מקום של כבוד לסיפוריהם של הניצולים כשהסיסמה - לעולם לא נשכח!

בשנת 2014 יזמה מועצת דרום השרון את ההוצאה לאור של הספר "זיכרון ותקומה". מאות ניצולים, מיישובי המועצה, רואיינו. סיפורם האישי הקשה והמופלא צייר תמונה מלאת כוחות ושיקום אחרי האסון הנורא.

הפעם נכיר את סיפורו של חיים אדירי, תושב קיבוץ אייל מזה שנתיים. הוא הגיע מבאר-שבע, בה התגורר ופעל עשרות שנים, כדי לחיות ליד בנותיו. נורית וארילה חיים, יליד רומניה מהעיר דורוחוי. הוריו, זיסל ומשה קוג'וקרו עם ארבעת ילדיהם ניהלו חיים שלווים ונוחים עד פרוץ המלחמה. ואז החלו פוגרומים, סגר, משפחתו גורשה עם עשרת אלפים יהודים לטרנזיסטריה. קור, תזונה לקויה, מחלות. 70% מהם לא שרדו. בשנת 1944 המשפחה חזרה לעיר מוצאה וחיים התחיל ללמוד בכתה א' כשהיה בן 11. תוך שש שנים הצליח לגמור בית ספר תיכון.

אחותו הבכורה נישאה, עלתה בשנת 1948 לישראל וגרה ביפו. המשפחה כולה עלתה אחריהם וקבלה דירת עמידר ביפו. חיים עבד מספר חודשים בנמל בסבלות, ונשלח

חג המצות והגדת לבניך

מאת: זהר ארנון, כפר מעש

שריפת החמץ.

הנחתי על המדורה שלט שהכנו עם הכיתוב: "ולא יראה לך חמץ בכול גבולך". אבא ברך את "מי שציוונו במצוותיו וקידשנו על ביעור חמץ", ואחי הניח את כף העץ גדוש החמץ על האש.

תוך מבט מהורהר בשריפה, אמרתי שלו היו מניחים את החמץ שלנו על הסנה של משה (אז עוד לא היה "רבנו"), שבער ולא אוכל, החמץ שלנו לא היה נשרף, וכול הטרחה שלנו "בביעור חמץ" היה כלא היה. "כול מה שהיו שמים על הסנה ההוא לא היה נשרף", אמר אחי, כי הסנה לא בער. ידוע, לא רק לחוקרים, שאשליית האש נוצרה רק במבט מזווית מסוימת על פירותיו האדומים של הסנה. קוראים לזה: תעתוע אופטי. "זאת אומרת, שהסנה לא בער? לא בער ולכן לא אוכל."

שריפה אחרת, שונה.

שנים מעטות אחר כך, קרוב לתקופה זאת של השנה, אבא הביט בעשן שנפלט מארובה. זה היה העשן של אשתו השרופה, אימי ושל שתי בנותיו הקטנות, אחיותי. הוא ראה בעשן אותיות שרופות פורחות ושמע, באוזני רוחו, את זעקות האימים של השרופות באש: "ש מ ע י ש ר א ל" - נדם הקול, קרעים של האותיות עוד ריצדו באוויר. אבא עשה קריעה בסחבות "ההפטלינג" (אסיר מחנה ההשמדה) שלו על שריפת אשתו ושתי בנותיו.

ליל הסדר

בערב, בשובנו מבית הכנסת, המתין לנו שולחן ערוך כול טוב ועליו תצוגה מובלטת של "לחמא עניא", סמל חג המצות.

הכיסאות ליד השולחן רופדו בכריות. מושבו של אבא, מדגים תנוחת בני חורין בסעודה על פי האגדה: כסת מפוארת ממולאת פלומת אווזים. קטיה אחותנו הקטנה, מופתעת מהמראה ומשמיעה: מה נשתנה הלילה הזה? שאלה שהיא תחזור ותשאל במהלך "הסדר".

אבא לקח מצה, הרים אותה בשתי ידיו ואמר: "הא לחמא עניא די אכלו אבהתנא בארעא דמצרים." אנחנו, הילדים, חשבנו שזה "דליקטס", אך היא מוצגת: "לחמא עניא".

"מסופר שהמצה נכפתה על אבהתנא בצאתם ממצרים בחיפזון, ובצקם לא הספיק להחמץ. אבל על אכילת מצה צווה עליהם אלוהים שבועיים קודם יציאת מצרים לאכול ביום ה-14 לחודש: "צלי אש ומצות על מרורים..."

נאמר:

"כל שלא אמר שלושה דברים אלו בפסח לא יצא ידי חובתו. ואלו הן:

פסח מצה ומרור."

אני, עוד מעט בן 12. גיל שמקרב אותי לגמר 14 שנות לימוד וצעידה לקראת יציאה לחיים. איך גומרים 14 שנות לימוד בגיל 12? זה פשוט יותר משנשמע.

מגיל 4 עד גיל 12, הולכים ל"חיידר", זה = 8 שנים.

מגיל 6 עד גיל 12, הולכים גם לבית ספר, זה 6 שנים.

אלה 14 שנות לימוד.

אני "בחופשת פסח" מבית הספר, עוזר לאחי לביעור חמץ בביתנו. הוא בוגר ממני בשנתיים.

"הלכות" ביעור חמץ למהדרין.

אחרי עשיית ניקיון מופתי, אנחנו מפזרים פירורי חמץ בפינות שונות כדי שלביקורת (אנחנו), יהיה מה למצוא בבואם לבדוק. היו שאמרו שזה משחק טיפשי, אחרים אמרו, חינוכי.

חזרנו לערוך ביקורת עם נרות דולקים כדי להאיר לתוך פינות חשוכות. התאורה עזרה לנו לגלות דברים שנראו לנו "חמץ". קראנו לאבא שלנו שיבחן אם "החמץ" הוא אכן "חמץ". הוא מצא ש"הממצא הוא חמץ למהדרין". שיבח אותנו על חוש בילוש מפותח ואת החמץ גרף בנוצת אווז לתוך כף עץ, שיועד להישרף. בגמר הזיהוי והאיסוף, אבא כיסה על החמץ שבכף העץ בבד שאימא קשרה אליו ויצאנו לחצר אל המדורה שהדלקנו מראש.

זוכרים את השנים הראשונות לטקסי יום הזיכרון

קבלת נס הקוממיות
באדיבות ארכיון מסדה

מאת: לאה רחל טל – ילידת כפר מל"ל
מאת: יונה פלג – קיבוץ ניר אליהו

ובחלקו שרוף. ביום הזיכרון בשעה שלש, נערך הטקס בבית הקברות הצבאי המשותף למסדה ושער הגולן. זכור לי כילדה צעירה את טקס היזכור בימי העצמאות הראשונים, אחר הצהריים, לאחר מרוץ תחרותי בין חברת הנעורים לבין המבוגרים, על הדשא הגדול, לפני שקיעה, התקיים טקס יזכור לנופלים מהקיבוץ ובכלל. גם הילדים לקחו בו חלק. חבר הקריא את היזכור, הוקראו כמה קטעי קריאה ושרו כמה שירים. בסיום הטקס נורו שלשה מטחי יריות ובסימו שרנו את **"התקווה"**. בשנת 1955 חולק נס הקוממיות, ליישובי הגבול וקב' מסדה בתוכם. המא"ז של הקיבוץ העביר את הציבור לעמידת דום. עם הורדת הדגל לחצי התורן והכנסת נס הקוממיות לשטח הטקס כאות לפתיחת הטקס של סיום יום הזיכרון ותחילת המסיבות של יום העצמאות.

נס הקוממיות הוא אות הוקרה שהוענק על ידי צה"ל במסדר צבאי ליישובים ומוסדות בשנת 1955 אשר לחמו במלחמת העצמאות ונשארו על מקומם. נס הקוממיות חולק ל-91 יישובים.

בראשית מלחמת השחרור נפלו 12 בנים במושב כפר מל"ל, אשר מנה רק 50 בתי אב. הייתה זו אז מהלומה קשה לכולנו, מבוגרים וילדים הלומים הזוכרים את כולם, והאבל נמהל בגאווה עצובה.

בערב יום הזיכרון נערך במושב במגרש ליד מועדון הנוער טקס מכובד ומרגש. דגלי הלאום מעטרים את הבמה, לפיד גדול בוער אש ורוחש, קוראים יזכור ומזכירים את שמות הנופלים, אחד אחד ואז נציגי משפחות הנופלים מצמידים זר אישי קטן ומוכן בפנינות של מגן דוד גדול. קוראים עדויות מספר הזיכרון שלנו שנקרא: "בזכותם" ומניחים זרים גדולים. ולאחר שירת התקווה צועדים לחדר הזיכרון המיוחד שהוקם במרכז המושב, מתייחדים עם תמונות החיילים החללים ושם מונחים זרים וספרים, ועדויות חיות. ביום הזיכרון לפני הצהריים צועדים לבית הקברות המשותף לכפר מל"ל ולרמות השבים. שם נקברו אז רק חלק מן הנופלים. בטקס ממלכתי במעמד קרובים מאזינים לקריאת יזכור ואל מלא רחמים והלבבות הלומים.

ואת יום העצמאות חגגנו למחרת בנסיעה מאורגנת לאתרי קרבות. נוסעים באוטובוס מיוחד מבוגרים וילדים שרים שירי מולדת, והיינו כחולמים, לנו מולדת ומדינה נולדת.

המשך מעמוד 8 - יום הזיכרון לשואה ולתקומה

כשהוא מדבר על באר-שבע ואהבתו למדינת ישראל העמוקה והבלתי מתפשרת. געגעועי לבן-גוריון ומשנתו ניכרים בדבריו. "זו היתה ההחלטה הקשה בחיי לעזוב את באר-שבע ולעבור לקיבוץ אייל. אך עכשיו אני מתחרט, נהנה ומתאהב במקומי החדש. גם כאן יש אתגרים..." מסכם חיים.

חיים אדירי מלא רעיונות ותכניות. כשהכיר את אשרת גונן, ראש המועצה והביא בפניה את רעיונותיו, לחצה את ידו ואמרה: "קבלנו מתנה גדולה מבאר-שבע".

יונה פלג ילידת קב' מסדה.

לאחר שוך הקרבות בשנת 1949 בסיום מלחמת העצמאות לישראל, לא ידעו בדיוק איך להזכיר את הנופלים וכל קיבוץ ומושב עשה זאת לפי ראות עיניו. בעמק הירדן היה נהוג לשים זר באנדרטה שבצמח, ואח"כ בקבר האחים שבדגניה א'. אחר הצהריים, כל קיבוץ עשה את טקס הזיכרון לבדו. עם פרוץ מלחמת השחרור, וההתקפות מסכנות חיים מצד הסורים על יישובי הגבול עם ירדן וסוריה, פינו בלילה אחד, את הנשים והילדים מהקיבוצים צמודי גבול. אותנו תושבי מסדה פינו לבית מלון טמפלרי בחיפה מול חורשה (היום גן האם). חברים ומעט נשים נשארו בקיבוץ להילחם ולהגן עליו. כעבור שנת גלות בחיפה חזרנו למסדה, ומצאנו ישוב מופגז

הונאות מבוגרים מכת מדינה

מאת: נורית שטרנברג, שדה ורבורג ואשר הרשקוביץ, צור יצחק

לאחרונה התגלו מקרים של חברות נסיעות שגבו כספים לטיסות, דילים של נופש וכו' שלא קיימות כלל. ועוגמת הנפש קשה. להגיע לשדה התעופה ולגלות שאתם לא טסים או קודם לכן כשתנסו לעשות "צ'ק אין" באינטרנט תגלו שאין לכם בכלל כרטיס.

איך ניתן להימנע?

יחד עם רצוננו בקשר אנושי חמים ותומך עלינו לפתח ערנות. אין צורך לחיות בחשדנות תמידית אך רצוי לבקש עזרת בן משפחה או עו"ד אמין בכל הנוגע להתנהלות בענייני כספים, והתחייבויות כספיות ארוכות טווח. בהזמנת תיקונים ובעלי מקצוע, כשאין אנו מבינים בתחומים אלה, יש לנהוג במשנה זהירות ולהתקשר לבעלי מקצוע מומלצים בלבד. רוב המערכות הפיננסיות מנהלות אבטחת מידע לשמירת כספנו.

במקרה שקיבלתם שיחה מגורם שאתם לא בטוחים שהוא מי שמתיימר להיות, (בנק, מוסד ממשלתי, חברת אשראי ועוד), ואתם מתבקשים למסור את פרטי חשבון הבנק למערכת לא מוכרת, יש לחקור היטב את המטלפן. לבקש ממנו פרטים מזהים של למשל שם פקיד הבנק שמטפל בכם, מה הייתה הפעולה האחרונה בחשבון? ואף לסגור את השיחה ולהתקשר בעצמכם לאותו פקיד בטלפון שאתם מכירים. חשוב מאוד לעבור על פירוט העסקאות שחויבתם בכרטיס האשראי כל חודש כדי לוודא שאין סכומי כסף שלא אתם רכשתם.

קבלתם מייל ובו התבקשתם לבצע תשלום. א. לא ללחוץ על קישור מ-SMS או המייל! ב. יש לצאת מהודעת ה-SMS, לעבור לאינטרנט ולהיכנס רק לאותו אתר רשמי של המוסד שביקש. אם נכנסתם לאתר ואין לכם חיוב...ניצלתם מהונאה.

מי שמציע הצעות מפתות וזולות במיוחד. זולות יותר מחברות אחרות על מוצר/טיול/חופשה/טיסה וכו', כדאי תמיד לחשוש שמאחורי האתר לא באמת קיים עסק אמיתי. תמיד כדאי לחקור בגוגל על האתר ושם החברה שמאחוריו וכמובן לחפש עליהם המלצות מלקוחות אחרים.

לסיכום, מטרתנו אינה לעורר חוסר אמון כללי בבני אדם אלא ליצור ערנות רבה יותר, לדעת לבקש עזרה ולהימנע מקשרים עסקיים או אישיים כשיש איתותים לאי אמינות. אם למרות הכול, נפלנו קורבן להונאה, יש לפנות מיד עם הגילוי לחברת כרטיסי האשראי הרלוונטיים לביטול הכרטיס וביטול העסקאות שנגבו על ידי הרמאים. יש לפנות לתקשורת, למשטרה ואף למחלקת הרווחה באזור העשויים לסייע בחלק הבירוקרטי של הגשת תלונה.

העיתונות וכל אמצעי התקשורת מדווחים בתדירות גבוהה על הונאות בשלל תחומים. נתמקד בכתבה זו בנו, אנשי הגיל השלישי.

בכתבה זו נעלה מספר נושאים עיקריים;
* דוגמאות להונאות "דיוג" (פשינג) נפוצות.
* דרכים להימנעות מלהיות קורבן להונאה.

למה אזרחים וותיקים עלולים להיות טרף קל?

לעיתים המבוגרים, זקוקים לתמיכה. לעיתים הם תמימים, לא מספיק ערניים, לא תמיד מעורים בטכנולוגיות דיגיטליות ומתקשים בזיהוי רמאים. חורשי הרע, מזהים את הצרכים והנאיביות של מבוגרים ובדרכם החלקלקה מפילים אותם בפח. לפי הפסיכולוג מאוריטיו ליבסמן, פסיכואנליטיקן: הרמאים הכרוניים הינם כריזמטיים וחודרים לנפשם של קרבנותיהם בחביבות ורוכשים את אמונם.

באינטרנט: השנה חלה עלייה בניסיונות להונאות, ועל פי נתונים של מערך הסייבר הלאומי שפורסמו לרגל שבוע הגנת הסייבר, התקבלו כ-2,500 דיווחים בנושא. **בטלפון:** אותה זקנה שמקבלת טלפון מ"כאילו" מוסד מוכר ונדרשת לתת פרטים אישיים ופרטי כרטיס אשראי בטלפון "כאילו" לעדכון פרטים ומגלה מאוחר יותר שחשבון הבנק התרוקן.

SMS: הודעה על זכייתכם לכאורה ב - "מתנות" או "כספי מענק" ממי שאנחנו לא מכירים צופנת בחובה סכנה והטעיה.

בעלי מקצוע: אותו "מומחה" לתיקוני חשמל, שגבה סכום מוגזם מזוג מבוגרים, אותו אינסטלטור שתקלה מזערית של החלפת גומייה הפכה לתיקון צנרת כללית, וכן הלאה במקרים רבים.

דוגמאות להונאות "דיוג" (פשינג) נפוצות:

קיבלת מייל או SMS עם קישור לאתר. כשפתחת את האתר התבקשת לאשר או לאמת את כרטיס האשראי... נראה תמים, אבל כשנכנסים מגיעים לתהליך "הזדהות" ומשם קצרה הדרך שמובילה אותך לעדכון כרטיס אשראי. עדכנת? נעקצת.

נתבקשת למלא את פרטי כרטיס האשראי כדי לשלם עבור שרות או מוצר, שכמובן לא קיים. לדוגמא: קיבלת מייל והתבקשת ללחוץ על הקישור שנמצא בו. ודרכו לשלם, לדוגמא, מכס עבור דבר דואר. נכנסת, שילמת, יתכן ונעקצת. **הונאה בקנייה מקוונת:** חנויות מקוונות מזויפות, הללו מציעות מוצרים ושירותים במחירים טובים מכדי להיות אמתיים, מה שמוביל לאי-קבלת פריטים או קבלת מוצרים מזויפים.

תשבץ - כיוון חדש*

מאת: רות ומאיר אזור, מתן

6	5		4		3	2	1
		9	8				7
				11			10
15	14		13			12	
		18		17			16
	21		20		19		
		23					22
							24

אנכי:

1. מאפה לפסח
2. ממכות מצרים
3. ראשי תבות
4. מהלומות
5. הרף
6. מחליף
9. חוזה
14. ממכות מצרים
15. לקריאה בחג
16. ממכות מצרים
17. שלטון
19. ספרו
20. נכחו
23. ובקיצור - לא תעשה

אופקי:

1. משם יצאנו
5. מכה
7. עיר המקובלים
8. מכה בראש
10. סיני למשל
11. ציון
12. קפל בבגד
13. לאריזה
16. עיין ערך
18. יצר בד
19. אבי הנביאים
21. שד
22. שסתום
24. מן המכות

* את התשובות יש לשלוח למערכת העיתון - עמותת תפוז"ח, קרית המועצה בנווה ירק.

חברי מערכת העיתון

משתתפים באבלה של חברתנו רותי גבאי ומשפחתה
עם פטירת בעלה

גואל ז"ל

שלא תדעו עוד צער ודאבה

עמותת תפוז"ח לקידום תרבות פנאי וחינוך דרום השרון

רשימת טלפונים חשובים

מנכ"לית העמותה

מירית כץ 054-3901390

מ"מ מנהלת תחום ותיקים

גלי זמיר 052-3343838

מרכז היום בנווה ימין - 09-7658357

מזכירה: רותי כמרה

מיטל גלעד - עובדת סוציאלית 09-7658357

סמדר קטרי - רכזת תעסוקה אגף אופק לתשושי נפש

מועדון מכללת "דורות", כפר מעש

מנהלת: פלורה כץ 03-9080845

מועדון מכללת "הדרים", שדה ורבורג

מנהלת: רינת ויסמן 09-7481844

"קפה בשדה" לניצולי שואה, שדה ורבורג

מנהלת: אליסיה ויינגרטן 09-7481844

קהילה תומכת

רונית גטניו - מנהלת הקהילה התומכת

054-9900690

אמהות קהילה:

איילה כהן 052-4546353

אליסיה ויינגרטן 053-5209259

רינת ויסמן 054-7552919

ש.ג.ל דרום השרון 03-9005771

עורכת ראשית עיתון כיוון חדש

שוש ברקאי 052-2541836